

31 Μαΐου, 1996

[ΠΙΚΗΣ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στές]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ,

Εφεσείων,

v.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 6080).

Επίθεση με πραγματική σωματική βλάβη κατά παράβαση του Άρθρου 243 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 — Επιβολή ποινής προστίμου ΛΚ200,- και ΛΚ60,- έξοδα — Επικυρώθηκε από το Εφετείο.

Αυτοάμυνα — Καθορισμός των ορίων αυτοάμυνας — Εφαρμοστέες αρχές. 5

Ποινή — Αποτρεπτική ποινή — Ορθά επιβλήθηκε για τη διάπραξη του αδικήματος της επίθεσης μετά πραγματικής σωματικής βλάβης. 10

Μετά από τροχαίο ατύχημα στη Λάρνακα μεταξύ των οχημάτων του κατηγορουμένου και του παραπονούμενου, ο κατηγορούμενος κτύπησε με γροθιά τον παραπονούμενο στο στόμα με αποτέλεσμα να αιματωθούν τα χείλη του και να προκληθεί σ' αυτόν οίδημα του άνω χείλους. Στη συνέχεια ο παραπονούμενος προσπάθησε να επιτεθεί στον κατηγορούμενο αλλά εμποδίστηκε από άλλους. 15

Η έφεση εστρέφεται εναντίον των ευρημάτων του πρωτόδικου δικαστηρίου και συγκεκριμένα στο εύρημα ότι τα ενεχόμενα πρόσωπα "προχώρησαν ο ένας προς τον άλλον", ότι το τραύμα στο πόδι του εφεσεϊοντα δεν προξενήθηκε από τον παραπονούμενο και ότι ο παραπονούμενος δεν κλώτσησε τον εφεσεϊοντα πριν αυτός καταφέρει γροθιά στον παραπονούμενο. 20

Ο κατηγορούμενος πρόβαλε σαν υπεράσπιση θέμα αυτοάμυνας. 25

Το Εφετείο, αφού ανέλυσε τις αρχές που διέπουν την αυτοάμυ-

να, απέρριψε την έφεση και αποφάνθηκε ότι το πρωτόδικο δικαστήριο εφάρμοσε ορθά το νόμο στα γεγονότα της παρούσας υπόθεσης και ορθά έκρινε τον κατηγορούμενο ένοχο. Αναφορικά με την υπεράσπιση της αυτοάμυνας, ανέφερε ότι η επίθεση του εφεσείοντα δεν μπορούσε εύλογα να θεωρηθεί αναγκαία για να στηρίξει την αυτοάμυνα. Επίσης έκρινε ότι η επιβολή αποτρεπτικής ποινής ήταν επιβεβλημένη.

Η έφεση απορρίπτεται.

10

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Miliotis v. Police (1971) 2 C.L.R. 292,

15

Maifoshis v. Police (1978) 2 C.L.R. 9,

Kallishis v. Republic (1981) 2 C.L.R. 143.

Έφεση εναντίον Καταδίκης και Ποινής.

20

Έφεση εναντίον της καταδίκης και της ποινής από Γεώργιο Δημακόπουλο ο οποίος κρίθηκε ένοχος στις 28 Νοεμβρίου, 1995 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακος (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 17044/93) στην κατηγορία παράνομης επίθεσης μετά πραγματικής σωματικής βλάβης κατά παράβαση του Άρθρου 243 του Ποινικού Κώδικα και καταδικάστηκε από Μ. Νικολάτο Α.Ε.Δ. σε πρόστιμο £200,-.

25

A. Μυριάνθης, για τον Εφεσείοντα.

30

E. Ζαχαριάδου (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την Εφεσίβλητη.

Cur. adv. vult.

35

ΠΙΚΗΣ, Π.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Χρυσοστομής.

40

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Με την παρούσα έφεση ο εφεσείων προσβάλλει την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου, με την οποία βρέθηκε ένοχος στην κατηγορία της επίθεσης μετά πραγματικής σωματικής βλάβης, κατά παράβαση του άρθρου 243 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 και του Ν. 166/87. Επίσης ο εφεσείων προσβάλλει σαν υπερβολική την επιβληθείσα σ' αυτόν

ποινή προστίμου εκ £200.- πλέον £60.- έξοδα.

Τα γεγονότα που οδήγησαν στην διάπραξη του προαναφερθέντος αδικήματος είναι σε συντομία τα ακόλουθα:

5

Στις 18.9.93 γύρω στις 10.30 μ.μ. στη Λάρνακα, στην περιοχή της Λεωφόρου Στρατηγού Τιμάγια, επεσυνέβη ένα τροχαίο ατύχημα στο οποίο ενέχοντο το αυτοκίνητο του εφεσείοντα και το αυτοκίνητο του παραπονούμενου Λοΐζου Σιακαλή. Τα δύο οχήματα οδηγούνται κατά τον ουσιαστικό χρόνο από τα πρόσωπα αυτά.

10

Μετά τη σύγκρουση των δύο οχημάτων και οι δύο οδηγοί εξήλθαν από τα αυτοκίνητά τους και είναι το εύρημα του πρωτόδικου Δικαστηρίου που αναφέρεται στη σελ. 7 της απόφασης, ότι τα γεγονότα εξελίχθηκαν κατά τον ακόλουθο τρόπο:

15

“Στις 18.9.93 γύρω στις 22.30 μετά από τροχαίο ατύχημα που συνέβηκε στην περιοχή της Λεωφόρου Τιμάγια στη Λάρνακα, τόσο ο κατηγορούμενος όσο και ο παραπονούμενος κατέβηκαν από τα συγκρουσθέντα αυτοκίνητά τους και προχώρησαν ο ένας προς τον άλλο. Ο παραπονούμενος παρόλο που κατευθυνόταν προς τον κατηγορούμενο με άγριες διαθέσεις δηλαδή όντας εκνευρισμένος, σταμάτησε και δεν κτύπησε τον κατηγορούμενο. Ενώ ο παραπονούμενος στεκόταν απέναντι από τον κατηγορούμενο και η σύζυγος του κατηγορούμενου στεκόταν μεταξύ των δύο ανδρών κι έσπρωχνε τον παραπονούμενο προς τα πίσω, ο κατηγορούμενος με γροθιά κτύπησε τον παραπονούμενο στο στόμα με αποτέλεσμα να αιματωθούν τα χείλη του και στη συνέχεια να προκληθεί στον παραπονούμενο οίδημα (πρήξιμο) του άνω χείλους. Στη συνέχεια ο παραπονούμενος προσπάθησε να επιτεθεί στον κατηγορούμενο αλλά μπήκαν άλλοι στη μέση και τους χώρισαν.”

20

25

30

Οι λόγοι της έφεσης, όπως αναπτύχθηκαν ενώπιόν μας από το δικηγόρο του εφεσείοντα, στρέφονται εναντίον των ως άνω ευρημάτων του πρωτόδικου Δικαστηρίου και ειδικότερα του ευρήματος ότι τα ενεχόμενα πρόσωπα “προχώρησαν ο ένας προς τον άλλο”, ότι το τραύμα στο πόδι του εφεσείοντα που διαπιστώθηκε μετά από ιατρική εξέταση στο νοσοκομείο Λεμεσού την 20.9.93, δεν προξενήθηκε από τον παραπονούμενο και στην απόρριψη της εκδοχής του εφεσείοντα, ότι προηγήθηκε της γροθιάς που επέφερε ο εφεσείων στον παραπονούμενο, κλωτσιά του παραπονούμενου στον εφεσείοντα. Τα ευρήματα και

35

40

συμπεράσματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου χαρακτηρίστηκαν αυθαίρετα, γιατί δεν μπορούσαν να εξαχθούν από την ενώπιον του Δικαστηρίου μαρτυρία.

- 5 Η υπεράσπιση του εφεσείοντα βασιζόταν στην αυτοάμυνα. Δεν αμφισβητείται, αλλά τουναντίον αποτελεί κοινό έδαφος, ότι ο εφεσείων κατάφερε μια γροθιά στον παραπονούμενο και του προκάλεσε την πραγματική σωματική βλάβη που περιγράφεται ανωτέρω. Όμως, με την προσπάθεια ανατροπής των πιο πάνω
10 ευρημάτων του πρωτόδικου Δικαστηρίου επιδιώκεται η αποδοχή της αυτοάμυνας και η αθώωση του εφεσείοντα.

- Το πρωτόδικο Δικαστήριο αξιολογώντας την ενώπιον του μαρτυρία απέρριψε τη μαρτυρία του κατηγορούμενου σαν ανα-
15 ξιόπιστη και δέχτηκε τη μαρτυρία του παραπονούμενου και των άλλων μαρτύρων κατηγορίας.

- Εξετάσαμε τη μαρτυρία όπως την αποδέχτηκε το πρωτόδικο Δικαστήριο και λάβαμε υπόψη μας τις εισηγήσεις του δικηγόρου
20 του εφεσείοντα περί αυθαίρετων συμπερασμάτων του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Δεν συμφωνούμε με τις εισηγήσεις του δικηγόρου του εφεσείοντα. Από τη μαρτυρία, όπως την αποδέχτηκε το πρωτόδικο Δικαστήριο, βρίσκουμε ότι τα ευρήματα και τα συμπεράσματα του αντλούνται από τη μαρτυρία αυτή και είναι
25 απόλυτα δικαιολογημένα και ορθά.

- Οι αρχές που διέπουν την αυτοάμυνα αναφέρθηκαν με σαφή-
νεια σε αριθμό αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Το
30 πρωτόδικο Δικαστήριο αναφέρθηκε στις υποθέσεις *Μηλιώτης ν. Αστυνομίας* (1971) 2 Α.Α.Δ. 292, *Γεώργιος Μαϊφόσιης ν. Αστυνομίας* (1978) 2 Α.Α.Δ. 9, *Καλλίσης ν. Δημοκρατίας* (1981) 2 Α.Α.Δ. 143, και ανέλυσε το νόμο επί του θέματος αυτού. Στην *Γεώργιος Μαϊφόσιης ν. Αστυνομίας* (ανωτέρω), καθορίζονται με σαφήνεια τα όρια της αυτοάμυνας. Με βάση τις αρχές αυτές
35 και τα ευρήματα στα οποία κατέληξε το Δικαστήριο, έχουμε τη γνώμη ότι εφάρμοσε ορθά το νόμο στα αληθή γεγονότα της παρούσας υπόθεσης και ορθά κατέληξε στην απόφαση να βρει ένοχο τον εφεσείοντα. Ο παραπονούμενος παρόλο που κατευθυνόταν προς τον εφεσείοντα με άγριες διαθέσεις, σταμάτησε και δεν
40 κτύπησε τον εφεσείοντα και ενώ εσπράχγνετο προς τα πίσω από τη γυναίκα του εφεσείοντα, αυτός του κατάφερε τη γροθιά. Η επίθεση αυτή του εφεσείοντα δεν μπορούσε να θεωρηθεί εύλογα αναγκαία για να στηρίξει την αυτοάμυνα.

Όσον αφορά το θέμα της επιβληθείσας ποινής, έχουμε την

άποψη πως κάτω από τα γεγονότα και τα περιστατικά της παρούσας υπόθεσης, δεν ήταν υπερβολική. Το πρωτόδικο Δικαστήριο επέβαλε αποτρεπτική ποινή, αφού έλαβε υπόψη του κατά την επιμέτρηση της ποινής όλα τα αναγκαία προς τούτο στοιχεία.

5

Για τους πιο πάνω λόγους η έφεση απορρίπτεται.

Η έφεση απορρίπτεται.